

Sygn. akt IV CSK 196/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko K. P. i J. P.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo o ochronę dóbr osobistych przez zobowiązanie pozwanych do przeproszenia powoda w sposób opisany w sentencji wyroku oraz zasądzenie od nich solidarnie na rzecz powoda zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Sądy obu instancji uznały, że pozwani w sposób zawiniony naruszyli dobra osobiste powoda, co uzasadnia uwzględnienie powództwa na podstawie art. 24 i art. 448 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwani, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w kwestii interpretacji art. 448 k.c. w zakresie stwierdzenia czy dla możliwości zasądzenia świadczenia przewidzianego w tym przepisie wystarczy ustalenie, że działanie sprawcy było bezprawne czy też konieczne jest ustalenie winy sprawcy. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili też oczywistym naruszeniem przez zaskarżony wyrok wskazanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazali istnienia przesłanek przedsądu, na które się powołali.

Wskazując na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a więc na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wykładni art. 448 k.c. we wskazanym przez nich zakresie, pozwani pominęli, że zagadnienie to zostało już jednolicie rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, między innymi w wyrokach z dnia 12 grudnia 2002 r. V CKN 1581/00 (OSNC 2004/4/53), z dnia 1 kwietnia 2004 r. II CK 115/03, z dnia 16 września 2004 r. IV CK 707/03, z dnia 15 czerwca 2005 r. IV CK 805/04, z dnia 28 września 2005 r. I CK 256/05, z dnia 19 stycznia 2007r. III CSK 358/06, z dnia 24 stycznia 2008 r. I CK 319/07 i z dnia 11 grudnia 2013 r. IV CSK 188/13 (nie publ.), w których

stwierdzono, że przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 k.c. jest nie tylko bezprawne, lecz także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego, przy czym chodzi zarówno o winę umyślną, jak i nieumyślną, także najłżejszego stopnia. Nie zachodzi zatem potrzeba zajmowania stanowiska przez Sąd Najwyższy w tym przedmiocie, tym bardziej że skarżący w żaden sposób nie odnieśli się do powyższych orzeczeń ani nie podważyli argumentacji w nich zawartej.

Nie wykazali także występowania w sprawie drugiej powołanej przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do wykazania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu tego przepisu, nie jest bowiem wystarczające samo powołanie się na naruszenie, nawet rażące, określonych przepisów prawa. Skarżący ma obowiązek wykazać, że naruszenie to miało charakter kwalifikowany: oczywisty, ewidentny, widoczny od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia przepisów prawa doszło w drugiej instancji do wydania wyroku oczywiście wadliwego (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Pozwani natomiast poprzestali na twierdzeniu o oczywistym naruszeniu przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych, co niewątpliwie nie jest wystarczające.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.